

LBRIS

We know
books

Marius MARINESCU

Liliana COJOCARU

Mihai MITRAN

Bogdan BUDULAC

**APEL PENTRU
ROMÂNIA MARE**

Hoffman

Apel pentru Romania Mare	1
Cuvânt înainte.....	1
Doina	3
1. Repere ale unificării teritoriilor românești	6
1.1. Marea Unire de la 1 decembrie 1918.....	6
1.2. Unificarea principatelor sub Alexandru Ioan Cuza	12
1.3 Unificarea sub Mihai Viteazul în anul 1600.....	14
1.4 Unificarea sub Sigismund Bathory în anul 1595..	15
1.6 Unificarea sub Christopher Bathory în anul 1580	16
1.7 Unificarea valahilor sub generalul Giovanni Battista Castaldo în anul 1551	17
1.8 Unificarea triburilor geto-dacice	17
2. Războiul hibrid.....	21
3. Războiul informațional.....	25
4. Războiul economic.....	26
CAPITOLUL I ISTORICUL MARILOR UNIRI	29
1.1.MAREA UNIRE DE LA 1 DECEMBRIE 1918.....	29

1 Decembrie la Alba Iulia și la București. Ideea unirii noastre naționale și înfăptuirea ei	42
1.1.3. Revenirea familiei regale în București.....	79
1.1.4. Conferința de Pace de la Paris (1919-1920) ...	109
1.1.5. Vizitele Familiei Regale în Transilvania (mai 1919), Bucovina și Basarabia (mai 1920).....	113
1.1.6. Academia Română și Marea Unire de la 1 Decembrie 1918	119
UNIREA PRINCIPATELOR SUB ALEXANDRU IOAN CUZA UNIREA FACE PUTEREA	128
Idealul național în epocă.....	134
Etnicitate și naționalitate la 1848.....	142
Principiul naționalităților în tratatul de la Paris din 1856	154
Națiune si acțiune la 1859.....	167
Cuza - Prințul Unirii. Consolidarea Unirii.....	176
Problema Unirii Principatelor în dezbaterile diplomației europene (1855-1856).....	187
Organizarea luptei interne pentru Unire	198
UNIFICAREA SUB MIHAI VITEAZUL - 1600	201

Unirea din anul 1600, semnalul unității suflării românești din cele trei țări medievale	207
Moartea lui Mihai Viteazul	211
UNIFICAREA SUB SIGISMUND BATHORY - 1595 ..	213
UNIFICAREA SUB CRISTOPHER BATHORY - 1580	220
UNIFICAREA VALAHILOR SUB GENERALUL GIOVANNI BATTISTA CASTALDO - 1551	221
UNIFICAREA TRIBURILOR GETO-DACICE	222
Epoca Contemporană	224
Epoca modernă	226
Epoca medievală.....	226
CAPITOLUL II RĂZBOIUL HIBRID	227
Considerații generale	227
Delimitări conceptuale.....	230
Atacurile cibernetice lansate de Federația Rusă.....	232
Atacurile cibernetice rusești asupra României	237
România asigură „backup” pentru defensiva cibernetică a Ucrainei	244
China și Rusia construiesc „ziduri digitale” pentru a se izola informațional de restul lumii	247

O PERSPECTIVĂ PSIHOLOGICĂ PRIVIND IDEALUL UNIRII.....	248
1. O singură realitate, două abordări.....	248
2. Armonia caracteristicilor specifice poporului român	253
3. Comun și specific populației celor două țări	259
4. Ce așteptări avem și ce dorim să obținem din perspectivă psihologică?.....	266
RĂZBOIUL - MEDIU DE OSTILITATE ȘI CONFRUNTARE PSIHICĂ	275
1. Caracteristicile și implicațiile mediilor ostile asupra populației	275
RĂZBOIUL INFORMAȚIONAL.....	283
Introducere. De la spionaj la Sursele Secrete Umane (HUMINT).....	283
Caracteristici ale activităților de informații și contrainformații derulate de Federația Rusă.....	288
Analiza consecințelor economice ale războiului la nivel mondial	295
Consecințele economice ale războiului pentru Ucraina	299

Consecințele economice ale războiului asupra României	303
Consecințele economice pentru Federația Rusă	308
Războiul energetic - Securitatea energetică.....	311
Despre autori	316
Inginer Marius Marinescu	316
Liliana Cojocaru	317
Mihai Mitran.....	317
Istoric Bogdan Alexandru Budulac	318
BIBLIOGRAFIE	319

Pornind de la dreptul natural și legitim al unității naționale și de la faptul că reunificarea națională este necesară din mai multe considerente - pentru reparație istorică, socială, morală și economică, dar și pentru interesele geostrategie ale NATO și ale UE – facem un apel către Domniile-voastre pentru a identifica o formulă de re(unire) a Republicii Moldova, a ținuturilor Bucovina de Nord, Herța, Bugeac și a Insulei Șerpilor, teritorii românești furate de URSS, cu Patria – Mamă, România!

Refacerea României Mari este un prilej unic de reparație morală și istorică a SUA și Marii Britanii față de România, țări care, printr-o decizie criminală – Tratatul de la Ialta, semnat în februarie 1945, de Th.Roosevelt, Winston Churchill și I. V. Stalin – ne-au aruncat sub bocanc rusesc.

În același sens, un număr de 92 de foști deputați din Republica Moldova, împreună cu o serie importantă de personalități basarabene, afirmă, într-o Scrisoare Deschisă adresată președinților României și Republicii Moldova - Klaus Iohannis și Maia Sandu-, că, în fața riscului unei invazii ruse reale, soluția este reîntoarcerea Basarabiei române la Țara-Mamă, România, respectiv REUNIREA. Între personalitățile basarabene se numără marele compozitor Eugen Doga, eminescologul Mihai Cimpoi, membru al Academiei Române și a celei de la Chișinău, foștii deținuți politic de la Tiraspol, -Alexandru Leșco, Tudor Popa și Andrei Ivanțoc-, care au câștigat, la CEDO, procesul împotriva Federației Ruse, istorici și scriitori. ActiveNews se alătură și susține demersul fraților basarabeni pentru

REUNIFICAREA NAȚIONALĂ. Având în vedere importanța momentului și prestigiul semnatarilor Apelului, ActiveNews solicită și implicarea istoricilor Academiei Române și a altor personalități, foruri politice, științifice și civice din România.

Marele patriot, Mihai Eminescu, dorea independența noastră față de puterile străine, dar și refacerea României Mari, deziderate exprimate și în poezia „Doina”.

Doina

De la Nistru pân' la Tissa
Tot românul plânsu-mi-ș-a,
Că nu mai poate străbat
De-atâta străinătate.
Din Hotin și pân' la mare
Vin muscalii de-a călare,
De la mare la Hotin
Mereu calea ne-o ațin;
Din Boian la Vatra-Dornii
Au umplut omida cornii,
Și străinul te tot paște
De nu te mai poți cunoaște.
Sus la munte, jos pe vale
Și-au făcut dușmanii cale,
Din Sătmăr pân' în Săcele
Numai vaduri ca acele.
Vai de biet român săracul!
Îndărăt tot dă ca racul,
Nici îi merge, nici se-ndeamnă,
Nici îi este toamna toamnă,

Și-i străin în țara lui.
De la Turnu-n Dorohoi
Curg dușmanii în puhoi
Și s-așează pe la noi;
Și cum vin cu drum de fier
Toate cântecele pier,
Zboară păsările toate
De neagra străinătate;
Numai umbra spinului
La ușa creștinului.

Își dezbracă țara sânel,
Codrul – frate cu românul –
De secure se tot pleacă
Și izvoarele îi seacă –
Sărac în țară săracă!

Cine-au îndrăgit străinii,
Mâncă-i-ar inima câinii,
Mânca-i-ar casa pustia,
Și neamul nemernicia!
Ștefane, Măria ta,
Tu la Putna nu mai sta,
Las' arhimandritului
Toată grija schitului,
Lasă grija sfinților
În sama părinților,
Clopotele să le tragă

Ziua-ntreagă, noaptea-ntreagă,
Doar s-a-ndura Dumnezeu,
Ca să-ți mântui neamul tău!
Tu te-nalță din mormânt,
Să te-aud din corn sunând
Și Moldova adunând.
De-i suna din corn o dată,
Ai s-aduni Moldova toată,
De-i suna de două ori,
Îți vin codri-n ajutor,
De-i suna a treia oară
Toți dușmanii or să piară
Din hotară în hotară -
Îndrăgi-i-ar ciorile
Și spânzurătorile!

Autentică și actuală pentru timpurile pe care le trăim, poezia „Doina” a fost scrisă de poetul nostru național, Mihai Eminescu, în anul 1883.

Conținutul poeziei este semnificativ pentru simbolul ce-l reprezintă cântecul de speranță și de durere al poporului nostru.

Este un strigăt, o imprecăție, mesajul fiind unul de protest extrem de actual și o chemare la unitate. Trebuie să menționăm că toți marii patrioți români au fost omorâți de trădătorii de patrie. Exemplu: Tudor Vladimirescu (1821), Avram Iancu (1872), Mihai Eminescu (1889), Nicolae Iorga (1940), Nicolae Ceaușescu (1989), Corneliu Vadim Tudor (2015).

De asemenea, este rușinos faptul că, în imnul

României, compus de Andrei Mureșan (muzica Anton Pann), sunt preaslăviți cuceritorul Daciei, împăratul Romei, Traian, și regele Ungariei, Matei Corvin.

Revenind la contextul geopolitic actual, apreciem că unificarea cu Basarabia poate fi realizată, în urma deciziilor marilor puteri, prin trei variante:

Direct prin referendum, cu acordul marilor puteri;

Viitorul președinte să fie ales și în Basarabia și în România, cu acordul marilor puteri, după modelul de la 1859, când domnitorul Alexandru Ioan Cuza a fost ales în ambele principate;

Prin aderarea Basarabiei la Uniunea Europeană și apoi unirea cu România, după modelul unificării celor două Germanii, prin acordul marilor puteri.

Referitor la teritoriile furate de ruși și deținute de Ucraina: Bucovina de Nord, Herța, Buceagul și Insula Șerpilor, o decizie a marilor puteri în consens cu Ucraina poate duce la unificarea acestor ținuturi cu populația românească.

În ceea ce privește avantajele unificării pentru NATO și Uniunea Europeană, menționăm creșterea suprafeței economice europene, dezvoltarea și extinderea securității NATO ș.a.

1. Repere ale unificării teritoriilor românești

1.1. Marea Unire de la 1 decembrie 1918

A fost procesul istoric în urma căruia toate provinciile istorice locuite de români s-au unit în cuprinsul aceluiași stat național, România, recunoscut de marile puteri prin Tratatul

de la Trianon (4 iunie 1920), prin care România și-a recâștigat Ardealul, Basarabia, Bucovina de Nord și Herța. O parte din teritoriile românești, până la Tisa, au rămas și atunci sub stăpânirea Rusiei bolșevice, Ungariei și Serbiei.

Trebuie să facem distincție între Unirea de la 1 Decembrie 1918 și recunoașterea Unirii de la 4 iunie 1920.

Bunăoară, la Unirea de la 1918, mai marii noștri patrioți au hotărât ca România Mare să se întindă de la Nistru până la Tisa. Decizia s-a bazat pe Tratatul internațional secret încheiat la 4-17 august 1916, între Guvernul României reprezentat de premierul I.C. Brătianu și Antantă, reprezentată de diplomații aflați la București.

Marile puteri au promis teritoriile deținute de Austro-Ungaria până la Tisa.

Decizia s-a bazat și pe faptul că România se unise cu Basarabia (la 26 martie 1918) și Bucovina (15/28 noiembrie 1918), câștigase Dobrogea (în urma războiului din 1877-1878) și Cadrilaterul (în urma celui de-al II -lea Război din Balcani din 1913).

Practic, România a intrat în război o singură zi, din 10 noiembrie până în 11 noiembrie, la insistențele generalului francez Henri Berthelot

În ceea ce privește recunoașterea Unirii de la 4 iunie 1920, trebuie subliniat că, din păcate, la influențele Ungariei (atunci s-a stabilit și granița ungară) dar și ale Serbiei, ținuturile de la granița actuală a României din nord vest până la Tisa, de atunci și de acum, au rămas pe teritoriul Ucrainei, Ungariei și Serbiei. S-a mers pe ideea sancționării României că intrase în război doar o singură zi alături de Antantă și că încheiase Pacea de la Buftea cu Germania (Puterile centrale),

De subliniat rolul determinant al Franței în încheierea Tratatului de la Trianon, premierul Georges Clemenceau fiind desemnat președintele Comitetului de semnare a respectivului tratat.

În plus, Georges Clemenceau l-a desemnat pe geograful Robert Ficheux să realizeze un recensământ al populației românești din Ardeal.

Într-o primă variantă, populația maghiară, aglomerată în orașe (acolo unde românii le era interzis să se așeze) apărea ca majoritară în Ardeal. Este meritul unor misiuni de geografi francezi, acela de a fi urcat pe toate cărările transilvane și de a fi inventariat și anunțat existența unor numeroase comunități române, acolo unde hărțile maghiare marcaseră pete albe, lucru ce a contribuit determinant la decizia marilor puteri de la Trianon (prin care Transilvania a revenit României n.r.). Acele misiuni de geografi francezi au fost conduse de geograful Robert Ficheux. Dacă n-ar fi existat profesorul Ficheux, azi, Transilvania ar fi fost pământ unguresc. „Omul acesta făcuse și dăruise istorie și geografie României” scria Anton Roman. S-a născut în 1898 și a absolvit studiile superioare la celebra Universitate Sorbona, fiind licențiat în istorie și geografie (1919-1920). Robert Ficheux a fost unul dintre cei mai mari geografi francezi, un foarte bun vorbitor de limbă română și un mare prieten al României. A fost, alături de celebrul lingvist suedez Alf Lombard, unul dintre cei mai mari iubitori ai țării noastre, de când existăm ca stat „dodoloț”.

Iată câteva repere din biografia profesorului Ficheux: Membru corespondent străin (1 iunie 1948) și membru de

onoare din străinătate (9 martie 1991) al Academiei Române; încadrat în urma recomandării lui Emmanuel de Martonne (un alt nume ilustru al geografiei) la Institutul Francez de înalte Studii din București (1924 -1927); teză de doctorat cu un subiect privitor la studiul geomorfologic al întregului masiv al Munților Apuseni. Revenit în România în anul 1932, devine secretar general al Institutului Francez din București (până în 1935), apoi al Misiunii Universitare Franceze în România. În 1935, la recomandarea lui Emil Racoviță, a fost numit succesor al lui George Vâlsan, la Universitatea din Cluj-Napoca, unde a predat geografia fizică, până în 1938, când s-a întors în Franța. Între 1927 și 1996 a publicat nu mai puțin de 27 de cărți, toate referitoare la România. A fost distins cu Ordinul Serviciul Credincios în grad de Mare Ofițer, de către președintele Emil Constantinescu, în 1997. Două dintre cărțile lui Robert Ficheux, le dau și azi dureri de cap extremiștilor unguri: „Les Motzi” (Moșii), apărută în 1942 și „Roumains et minorites ethniques en Transylvanie” (Români și minorități etnice în Transilvania), apărută în 1990. Acestui om, cvasinecunoscut marelui public, România și românii îi datorează existența țării noastre între frontierele ei de azi.

Etape preliminare ale realizării României Mari au fost Unirea Principatelor Române, finalizată în 1862, și dobândirea independenței în urma războiului din 1877-1878, pe fondul renașterii naționale a românilor în epoca modernă.

Unirea Basarabiei, a Bucovinei și Ținutului Herței și, în cele din urmă, a Ardealului cu Regatul României (așa-zisul Vechi Regat) a dus la constituirea României Mari (1 decembrie 1918). A fost scopul intrării României în Primul Război Mondial de partea Antantei și a fost favorizată

(Unirea) de mai mulți factori istorici:

- Acțiunea politică decisivă a elitelor din Regatul României și a elitelor române din imperiul Austro-Ungar în conjunctura favorabilă de la sfârșitul Primului Război Mondial;
- Prăbușirea Imperiului Austro-Ungar, Imperiului Țarist și a Imperiului Otoman;
- Afirmarea principiului autodeterminării și al celui al naționalităților pe plan internațional, în contextul prezenței pe scară largă a sentimentului național în rândul populației care dorea să se unească cu frații săi într-un singur stat;
- Interesul marilor puteri de a transforma România Mare într-un scut împotriva Rusiei bolșevice;
- Dorința Reginei Maria, care a făcut demersuri pe lângă cancelăriile monarhiste și marile puteri (SUA, Marea Britanie, Franța) pentru a transforma România într-un regat puternic, prin unirea Basarabiei cu România, incluzând și Buceagul. În context se remarcă susținerea dezideratelor României de către premierul francez Georges Clemenceau și generalul francez Henri Mathias Berthelot.

Unirea Basarabiei cu România, a fost votată în condiții democratice și legale de Parlamentul „Sfatul Țării” de la Chișinău, la 27 Martie 1918 (act în vigoare până în prezent).

Unirea Bucovinei și Ținutului Herței cu România reprezintă o serie de evenimente politice care au culminat cu votarea în unanimitate de către Congresul General al Bucovinei, pe data de 15/28 noiembrie 1918, a unirii fostului Ducat al Bucovinei și al Herței cu Regatul României.

La începutul anului 1919 a început procesul diplomatic de recunoaștere a făuririi României Mari pe baza unor tratate internaționale.

La Conferința de pace de la Paris, chestiunea Bucovinei a fost prezentată și prin audierea lui I. C. Brătianu, la 1 februarie 1919, acesta referindu-se la revendicările României asupra Bucovinei. Premierul Brătianu a înaintat Consiliului Suprem un memoriu prin care cerea întreaga Bucovină. Totuși, aliații au lăsat această problemă pe mâna unei Comisii de experți, condusă de André Tardieu. Părerile au fost împărțite în Comisie, o parte voină împărțirea Bucovinei, iar alta dorind ca întreaga Bucovină să rămână României. Prin urmare, chestiunea Bucovinei a fost înaintată unei subcomisii, care a venit cu un verdict în aprilie 1919, prezentat de Comisia de experți în fața Consiliului Suprem. Frontiera propusă a fost un compromis între cele două puncte de vedere, prin care se dădea României cea mai mare parte a Bucovinei, cu excepția bazinului râului Ceremuș, locuit în majoritate de ucraineni. Decizia graniței a fost adusă la cunoștiință delegației române abia în iulie 1919.

La 5/18 ianuarie 1919 s-a deschis, la Paris, Conferința de Pace, având misiunea de a edifica o nouă ordine politică și teritorială în Europa. România s-a prezentat la Conferință cu o serie de revendicări care au urmărit, în principal,

consacrarea actelor de unire din anul 1918, precum și eliminarea tuturor consecințelor războiului, determinate de ocuparea unei părți importante a teritoriului național de către inamic.

Ca rezultat al războiului ruso-turc (1877 – 1878), România, stat suveran *de facto* de mai mult timp, și-a proclamat oficial independența față de Imperiul Otoman, a câștigat Dobrogea de Nord, dar a pierdut Buceagul în favoarea rușilor.

1.2. Unificarea principatelor sub Alexandru Ioan Cuza

Pe 24 ianuarie 1862, cu ajutorul unioniștilor din Moldova și Țara Românească, Alexandru Ioan Cuza citește firmanul semnat de sultanul otoman Abdul Aziz, în urma demersurilor făcute de Napoleon al III-lea.

Firmanul prevedea unirea celor 2 principate, unire valabilă pe durata domniei lui Alexandru Ioan Cuza.

În schimb, regatul României trebuia să plătească un tribut anual turcilor de 914 mii lei, în aur, pe an.

După înlăturarea sa de la putere în 1866, unirea a fost consolidată de succesorul său, principele Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, iar Constituția adoptată în acel an a denumit noul stat România.

La mijlocul secolului al XIX-lea, soarta principatelor Moldovei și Țării Românești era în mâinile Rusiei și ale

Imperiului Otoman, care se opuneau unirii lor. Situația s-a schimbat în urma războiului Crimeii, dintre 1853 și 1856, când Rusia a fost învinsă de Marile Puteri și anume: Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei, Imperiul Francez, Regatul Sardiniei și Imperiul Otoman.

Observăm că, de-a lungul istoriei, unirea s-a înfăptuit cu acordul marilor puteri, interesate ca România să devină un scut împotriva invaziilor din est (popoare migratoare, Imperiul Țarist) și din sud (Imperiul Otoman).

Prin art. 20 al Tratatului de la Paris, semnat la 30 martie 1856, partea sudică a Basarabiei (Cahul, Bolgrad și Ismail și, implicit, controlul asupra gurilor Dunării) era retrocedată Moldovei.

Marile puteri europene s-au întrunit în Conferința de Pace de la Paris și au căutat o soluție pentru a preîntâmpina noi conflicte provocate de Rusia. Împăratul Franței, Napoleon al III-lea, a propus crearea unui stat-tampon, format din principatele Moldovei și Valahiei. Otomanii considerau aceste două principate drept provincii privilegiate ale Imperiului, însă, în fapt, ele se bucurau de o mare autonomie.

Soluția propusă de Napoleon al III-lea a stârnit opoziția altor mari puteri, precum Austria sau Imperiul Otoman, de aceea a fost găsită o soluție de compromis: cele două principate urmau să alcătuiască un fel de uniune, cu legi și cu unele instituții comune, dar conduse fiecare de câte un principe și fiecare cu parlamentul ei, intitulat adunare obștească.

În contextul discuțiilor despre unirea celor două principate, Moldova și Țara Românească, în 1857, Marile Puteri acordă acestora dreptul organizării unui „referendum”